

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: Vyšší odborná škola a Jazyková škola s právem státní jazykové zkoušky PRIGO, s.r.o.
sídlem Mojmírovců 1002/42, 709 00 Ostrava
zastoupená advokátem Mgr. Ing. Martinem Števkem
sídlem 28. října 1727/108, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy
sídlem Karmelitská 529/5, 118 12 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2022 č. j. MSM-T-2577/2022-5, ve věci
zápisu změny v údajích vedených v rejstříku škol a školských zařízení

takto:

I. Rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 28. 4. 2022 č. j. MSM-T-2577/2022-5 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Ing. Martina Števků, sídlem 28. října 1727/108, 702 00 Ostrava-Mariánské Hory.

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2022 č. j. MSMT-2577/2022-5, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (dále také „prvostupňový správní orgán“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 12. 2021 č. j. MSK 120683/2021, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně ve věci zápisu změny v údajích vedených v rejstříku škol a školských zařízení podle § 144 odst. 1 písm. f) zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „školský zákon“) u vyšší odborné školy.
2. Žalobkyně v žalobě formulovala následující žalobní body:
 - 1) Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou vadná a nepřezkoumatelná. Ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí správní orgán nesprávně uvedl, že o žádosti rozhodoval podle § 143 odst. 1 školského zákona, ačkoli příslušným orgánem, který vede o žalobkyni údaje v rejstříku škol, je žalovaný (§ 143 odst. 2 školského zákona). Dále žalobkyně namítla, že ve výrokové části správní orgán I. stupně neuvedl, že rozhodoval o části žádosti postupem dle § 149 odst. 1 školského zákona, ačkoliv byl oprávněn rozhodnout pouze o té části žádosti, která se týkala zápisu změny údajů uvedených v § 144 odst. 1 písm. f) školského zákona, tedy ve výrokové části nesprávně uvedl, že rozhodoval o celé žádosti, čímž uvedl žalobkyni v omyl a současně zatížil řízení závažnou procesní vadou. Teprve z odůvodnění rozhodnutí se žalobkyně dozvěděla, že její žádost byla v části týkající se zápisu nových oborů vzdělávání do rejstříku škol a školských zařízení a v části týkající se navýšení celkové kapacity školy postoupena k vyřízení žalovanému. Z výrokové části tak nevyplývá, jakého konkrétního zápisu změny se výrok prvostupňového rozhodnutí týkal. Uvedený nedostatek je dle žalobkyně v rozporu s § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobkyně dále namítla vady rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2022 č. j. MSMT-31415/2021-9, kterým bylo rozhodnuto o žádosti tak, že se zapisuje obor Veterinární sestra jako dobíhající a dále se zapisuje nový obor Veterinářství, dále vady rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (dále jen „KÚ MSK“) ze dne 6. 4. 2022 č. j. MSK 37305/2022, kterým bylo rozhodnuto o stanovení počtu studentů v oboru Veterinářství a také vady rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2022 č. j. MSMT-31415/2021-15, kterým zamítl žádost ve věci změny údajů.
 - 2) V další části žaloby žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí také z toho důvodu, že z jeho odůvodnění na str. 6, kde správní orgán I. stupně odkázal na § 147 odst. 1 písm. q) (bez označení zákona), není jasné, na jaký právní předpis tím odkazuje. Až z výrokové části napadeného rozhodnutí se žalobkyně dozvěděla, že správní orgán I. stupně údajně rozhodoval o žádosti podle § 144 odst. 1 písm. f) školského zákona.
 - 3) Žalobkyně nesouhlasí s tím, že správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích vycházely z Dlouhodobého záměru vzdělání a rozvoje vzdělávací soustavy Moravskoslezského kraje 2020 (dále jen „DZ MSK“), s jehož zněním v části týkající se vyššího odborného vzdělávání žalobkyně rovněž nesouhlasí. Zatímco Dlouhodobý záměr vzdělání a rozvoje vzdělávací soustavy České republiky 2019-2023 (dále jen „DZ ČR“), konkrétně podkapitolu A. Strategie dalšího rozvoje sítě škol a školských zařízení, Hlavní

cíle změn v školském rejstříku v letech 2019-2023, část 4. Vyšší odborné vzdělávání, bod 4.1. považuje žalobkyně za smysluplnou a logickou, k DZ MSK, podkapitole 2.2.4 Vyšší odborné vzdělávání, Kritéria rozvoje sítě škol, která zní: „*Zápis nového perspektivního vzdělávacího programu oboru vzdělání nebo kapacitní posílení stávajícího oboru vzdělání jen v případě, že bude nahrazovat jiný aktivní obor o stejné kapacitě (zejména obor s vysokou mírou nezaměstnanosti absolventů – míra nezaměstnanosti vyšší než průměrná míra nezaměstnanosti absolventů VOŠ v kraji), má v kraji ojedinělý charakter (zejména obory technického charakteru, které v současné době nejsou v kraji v rámci vyššího odborného vzdělávání zastoupeny), jeho koncepce vznikla na základě prokazatelné a předpokládané dlouhodobé společenské potřeby příslušně vzdělaných absolventů na trhu práce a bude doložena stanovisky k oboru relevantních zástupců sociálních partnerů, včetně aktuálního stanoviska Úřadu práce ČR.*“, žalobkyně uvedla, že formulace textu nedává gramatický smysl, jeví se jako nelogická a je rozporná se zákonem. Správní orgán I. stupně totiž nemůže provádět do školského rejstříku jakékoli zápisy, když ve vztahu k žalobkyni vede školský rejstřík žalovaný dle § 143 odst. 2 školského zákona. Nedává smysl, pokud citovaný text klade jako podmínku, že ke kapacitnímu posílení stávajícího oboru může dojít pouze v případě, že bude nahrazovat jiný aktivní obor o stejné kapacitě. Pokud má dojít ke kapacitnímu posílení stávajícího oboru, pak z logiky věci nemůže mít stejnou kapacitu jako obor, který nahrazuje, protože by tak k žádnému kapacitnímu posílení (navýšení počtu) nedošlo. Žalobkyně v žalobě připustila i jiný možný výklad předmětné části DZ MSK, avšak v takovém případě je dle ní nutno dané kritérium vykládat v souladu se zásadou contra proferentem, in dubio mitius, respektive in dubio pro reo. Žalobkyně tak má za to, že k uvedenému kritériu neměl správní orgán I. stupně přihlížet, neboť je gramaticky nesmyslné, nelogické, a především vylučuje splnitelnost.

- 4) Žalobkyně dále odkázala na dřívější kladné rozhodnutí správních orgánů obou stupňů v jiné skutkově podobné věci žalobkyně a brojila proti porušení zásady dobré víry, zásady rovnosti a zásady legitimního očekávání. Správní orgán I. stupně nynější skutkově obdobný případ rozhodl (podle DZ ČR i DZ MSK) zcela jinak a v rozporu s dřívějším rozhodnutím, aniž by v mezidobí došlo ke změně těchto dokumentů. Obě žádosti se přitom týkaly navýšení nejvyšší povolené kapacity školy z důvodu navýšení kapacity u totožných oborů, přičemž oběma žádostem bylo vyhověno (viz rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 8. 2. 2021 č. j. MSMT-43030/2020-4 a rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 7. 4. 2021 č. j. KUOK 35274/2021). K tvrzení žalovaného, že správní orgán může při posouzení obdobné žádosti dojít k jinému závěru než v předchozích letech, pokud se změnil skutkový stav v době posuzování žádosti, žalobkyně namítla, že v takovém případě je správní orgán povinen svůj odlišný závěr řádně zdůvodnit, což se nestalo. Žalovaný pouze konstatoval (na str. 5 napadeného rozhodnutí), že v mezidobí došlo k navýšení nabídky možnosti vzdělávání v předmětných oborech v rámci Moravskoslezského kraje, aniž by z tohoto konstatování vyvodil ve vztahu k žádosti jakékoli závěry. Správní orgán I. stupně a následně žalovaný podobné navýšení ve svých předchozích rozhodnutích aprobovali, přičemž předchozím žádostem žalobkyně (a její spřízněné osoby) týkajícím se požadovaného navýšení kapacity daných oborů zcela vyhověli, aniž by vyžadovali reciproční snížení jiného aktivního programu. Předmětné žádosti byly posouzeny podle totožných DZ ČR i DZ MSK a byly s nimi shledány v souladu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nespecifikoval, v čem měla spočívat zásadní změna skutkového stavu oproti vydání předchozích kladných rozhodnutí, vyjma toho, že v mezidobí došlo k postupnému navýšení kapacity daného studijního programu. Skutečnost, že za předchozí rok došlo k navýšení kapacity studijního

programu, však není sama o sobě v DZ ČR ani v DZ MSK specifikována jako kritérium, které by vylučovalo podání žádosti, či neumožňovalo vyhovění žádosti o další navýšení kapacity daného studijního oboru. Argumentace správních orgánů obou stupňů tak nemůže obstát. Žalobkyně poukázala na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) týkající se zásady legitimního očekávání.

- 5) Poslední žalobní námitkou žalobkyně brojila proti tomu, že napadené rozhodnutí se nevypořádalo téměř s žádnou odvolací námitkou, čímž byla žalobkyni odepřena spravedlnost a právo na řádný proces ve smyslu ust. čl. 36 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Rovněž se jedná o rozhodnutí pro žalobkyni překvapivé, vydané v rozporu se zásadou legitimního očekávání, neboť žalobkyně po právu očekávala, že námitky, které uplatnila v odvolání, budou řádně projednány a vypořádány. Napadené rozhodnutí tak trpí vadou zmatečnosti a nepřezkoumatelnosti. Další vady napadeného rozhodnutí spočívají v porušení základních zásad správního řízení vyjádřených ve správním řádu. Žalobkyně má za to, že došlo k ryze formálnímu zamítnutí odvolání. Jelikož se žalovaný nevypořádal s námitkami obsaženými v odvolání, není žalobkyně schopna dále relevantně právně polemizovat ve vztahu k napadenému rozhodnutí pro absenci jeho řádného odůvodnění.
3. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že správní rozhodnutí obou stupňů jsou správná a zákonná, zrekapituloval stav věci a následně se vyjádřil k jednotlivým žalobním námitkám. Žalovaný uvedl podrobnosti k dlouhodobým záměrům vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy s tím, že Ústavní soud přezkoumal v nálezu ze dne 9. 7. 2019 sp. zn. Pl. ÚS 34/17 ústavnost § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona a dospěl k závěru, že ustanovení je ústavně konformní. Žalobkyně žádala o kapacitní posílení stávajícího oboru vzdělávání, a tedy správní orgány postupovaly správně dle kritérií v podkapitole 2. 2. 4 písm. c) DZ MSK, které stanoví následující podmínky: (i) reciproční snížení kapacit u jiného akreditovaného vzdělávacího programu, (ii) obor má v kraji ojedinělý charakter, (iii) jeho koncepce vznikla na základě prokazatelné a předpokládané dlouhodobé společenské potřeby příslušně vzdělaných absolventů na trhu práce, (iv) a je doložena stanovisky k oboru relevantních zástupců sociálních partnerů, včetně aktuálního stanoviska Úřadu práce ČR. Tyto podmínky je nutné splnit kumulativně. Z obou rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že podmínky (i) a (ii) DZ MSK nebyly splněny. Ze spisového materiálu plyne, že žalobkyně ke splnění podmínky (i) DZ MSK nabídla snížení nejvyššího povoleného počtu studentů akreditovaného vzdělávacího programu 53-41-N/51 Diplomovaná dětská sestra v kombinované formě vzdělávání ze 44 na 10, tj. o 34 studentů, což neodpovídá požadovanému recipročnímu snížení kapacit u žádného z dotčených akreditovaných vzdělávacích programů žalobkyně. Jak žalovaný, tak správní orgán I. stupně uvedli explicitně tyto důvody zamítnutí žádosti ve svých rozhodnutích.
4. Žalobkyně proti výše uvedeným závěrům brojí zcela účelovou argumentací logické nekonzistence podmínky (i) DZ MSK. Dotčená věta zní přesně takto: *„kapacitní posílení stávajícího oboru vzdělání jen v případě, že bude nabízet jiný aktivní obor o stejné kapacitě“*. Je zřejmé, že ji lze zcela nekontroverzně vyložit následovně. Máme obor X o kapacitě A, kde A je konstanta. Podmínka (i) DZ MSK udává, že navýšit kapacitu oboru X lze pouze v případě, že dojde ke snížení kapacity jiného oboru Y o A. Kapacita oboru X pak bude A + x, což je o x (žáků) více, než měl obor X před posílením. Jelikož je dle žalovaného podmínka (i) DZ MSK jasná, nelze přistoupit k jejímu neaplikování, jak účelově požaduje žalobkyně, ani k uplatnění principu dobré správy, dle nějž se má v případě pochybností o obsahu právní

normy zvolit výklad pro adresáta veřejné správy příznivější. Dle žalovaného je třeba zdůraznit, že již samotné nesplnění podmínky (i) DZ MSK je dostačujícím důvodem k zamítnutí žádosti. Její nesplnění bylo v řízení jasně prokázáno a v obou rozhodnutích explicitně odůvodněno. Žalobkyně v žalobě neuvedla žádné argumenty, ze kterých by bylo možné dovodit, že dotčenou podmínku splnila. Žalobkyně zvolila účelovou argumentační strategii, že tuto podmínku splnit nemusela. V řízení bylo také prokázáno, že nedošlo k naplnění podmínky (ii) DZ MSK. Tyto skutečnosti jsou v rozhodnutí správního orgánu I. stupně explicitně doloženy konkrétními statistickými daty. K vadě ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně platí výše uvedené také (k tomu viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 10. 2017 čj. 4 As 165/2016-46).

5. K vadám v odůvodnění obou napadených rozhodnutí žalovaný uvádí, že rozhodnutí orgánu první instance a odvolacího orgánu tvoří jeden celek. Žalobkyně vytýká rozhodnutí žalovaného, že na str. 6 není u paragrafu uveden právní předpis, dle kterého správní orgán I. stupně postupoval. Žalovaný má za to, že se jedná o marginální opomenutí, které nemůže mít za následek nezákonnost prvostupňového rozhodnutí, v němž jsou uvedeny pouze dva právní předpisy, a to školský zákon a správní řád, přičemž správní řád je uveden až po dotčené vadné citaci právního předpisu. Z kontextu je pak zcela zřejmé, o jaký právní předpis se jedná, a to i z toho důvodu, že správní orgán I. stupně uvedl slovní deskripci dotčené normy hned za uvedením paragrafu. Argument, že by nebylo žalobkyni zřejmé, o čem se rozhoduje, tak žalovaný shledává také účelovým.
6. K nevypořádání některých námitek uvedených v odvolání žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2018 č. j. 6 As 153/2014–108, podle kterého: *„Povinnost orgánů veřejné moci (včetně orgánů moci soudní) svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost.“* Žalovaný připouští, že vypořádání námitek z odvolání vykazuje v napadeném rozhodnutí jisté deficity. Ty však dle jeho názoru nemají za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Dle žalovaného je nutné zdůraznit, že navzdory existenci komplexnější argumentace byla žádost zamítnuta již pro nesplnění podmínky (i) DZ MSK. Námitky žalobkyně jsou tak zcela irelevantní a byly vypořádány implicitně tak, že žalovaný jasně zdůvodnil, že nedošlo k naplnění podmínky (i) DZ MSK. Tím byl dle žalovaného vystaven jasný argumentační rámec pro zdůvodnění výroku napadeného rozhodnutí. Námitky (i) a (iv) byly explicitně vypořádány tak, že došlo ke změně skutkových okolností, narostla nabídka obdobného vzdělání v kraji apod. Tedy formálně došlo k jejich vypořádání, tudíž rozhodnutí netrpí nepřezkoumatelností či nicotností. Jedná se o samostatné žádosti a samostatná řízení, ve kterých se opakovaně posuzuje soulad s DZ ČR a DZ MSK. Pokud je žádost v rozporu s DZ ČR a DZ MSK, je třeba ji zamítnout bez ohledu na jiná řízení. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).

8. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že dne 30. 9. 2021 byla správnímu orgánu I. stupně podána žádost žalobkyně ve věci návrhu na zápis změny v rejstříku škol a školských zařízení, spočívající v navýšení nejvyššího povoleného počtu studentů vyšší odborné školy z 1280 na 2000, zápisu akreditovaného vzdělávacího programu 26-47-N/26 Kybernetická bezpečnost v denní a kombinované formě vzdělávání; zápisu oboru 53-43-N/1. Diplomovaný farmaceutický asistent v denní a kombinované formě vzdělávání; navýšení nejvyššího povoleného počtu studentů akreditovaného vzdělávacího programu 75-31-N/03 Předškolní a mimoškolní pedagogika v denní a kombinované formě vzdělávání; navýšení nejvyššího povoleného počtu studentů akreditovaného vzdělávacího programu 43-31-N/02 Veterinární sestra v denní a kombinované formě vzdělávání; navýšení nejvyššího povoleného počtu studentů akreditovaného vzdělávacího programu 53-41-N/11 Diplomovaná všeobecná sestra v denní a kombinované formě vzdělávání; snížení nejvyššího povoleného počtu studentů akreditovaného vzdělávacího programu 53-41-N/51 Diplomovaná dětská sestra v kombinované formě vzdělávání, s účinností od 1. 9. 2022. Dne 11. 11. 2021 obdržel správní orgán I. stupně doplnění žádosti, ve kterém žalobkyně doplnila a změnila výše uvedenou žádost o následující: zápis akreditovaného vzdělávacího programu 43-31-N/04 Veterinářství v denní a kombinované formě vzdělávání; výmaz akreditovaného vzdělávacího programu 43-31-N/02 Veterinární sestra v denní a kombinované formě vzdělávání, resp. označení těchto programů jako dobíhající s účinností od 1. 9. 2022. Žádost v části týkající se navýšení nejvyššího povoleného počtu studentů vyšší odborné školy a zápisu a výmazu akreditovaných vzdělávacích programů byla v souladu s § 149 odst. 1 a § 146 odst. 1 školského zákona postoupena žalovanému. Správní orgán I. stupně vydal dne 22. 12. 2021 prvostupňové rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně. Žalobkyně podala dne 7. 1. 2022 proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, o kterém bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.
9. Dle § 148 odst. 2 školského zákona, orgán, který vede rejstřík škol a školských zařízení, žádost o zápis školy nebo školského zařízení do rejstříku zamítne v případě, že žádost nesplňuje náležitosti stanovené tímto zákonem, a uvedené nedostatky nebyly na výzvu tohoto orgánu v jím stanovené přiměřené lhůtě odstraněny.
10. Dle § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona, orgán, který vede rejstřík škol a školských zařízení, žádost o zápis školy nebo školského zařízení do rejstříku dále zcela nebo zčásti zamítne v případě, že posouzením žádosti zjistí, že žádost není v souladu s dlouhodobým záměrem vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy České republiky nebo příslušného kraje.
11. V prvním žalobním bodě žalobkyně namítla formální nedostatky výrokové části prvostupňového rozhodnutí. K pochybnostem žalobkyně o pravomoci správního orgánu I. stupně rozhodovat jako orgán, který vede rejstřík škol, krajský soud uvádí, že dle komentářové literatury ke školskému zákonu (*Katzová Pavla: Školský zákon. Komentář. Wolters Kluwer, Praha, 2009*) je při aplikaci školského zákona nutno pojem „orgán, který vede rejstřík škol a školských zařízení“ vykládat vždy v souvislosti s rozdělením kompetencí mezi ministerstvo a krajské úřady podle § 143 školského zákona (k rozdělení kompetencí blíže §§ 144 a 149 školského zákona). O pravomoci správního orgánu I. stupně rozhodnout o nejvyšším povoleném počtu žáků v jednotlivých oborech vzdělávání a formách vzdělávání nelze proto mít pochybnost (§ 144 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 149 odst. 1 školského zákona). Je pravdou, že výrok prvostupňové rozhodnutí neobsahuje odkaz na § 144 odst. 1 písm. f) školského zákona, tento nedostatek však byl napraven žalovaným ve výroku napadeného rozhodnutí. V této souvislosti je nutno zdůraznit, že ve smyslu recentní

judikatury správních soudů tvoří rozhodnutí o odvolání s prvostupňovým rozhodnutím jeden celek (srov. např. rozsudek NSS sp. zn. 2 As 20/2008).

12. Žalobkyně rovněž nemohla být uvedena v omyl, že prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto o celé žádosti, neboť na str. 2 odst. 3 prvostupňového rozhodnutí je výslovně uvedeno, v jakém rozsahu byla žádost postoupena žalovanému jako příslušnému správnímu orgánu. Podle ust. § 12 správního řádu, v případě postoupení pro nepřislušnost rozhoduje správní orgán usnesením, které se pouze poznamenává do spisu a podatel je o tomto procesním úkonu uvědoměn. Skutečnost, že žalobkyně byla uvědoměna v rámci odůvodnění rozhodnutí, jímž bylo věcně rozhodnuto o části žádosti, a nikoliv samostatným přípisem správního orgánu, nepředstavuje vadu řízení, žalobkyně nebyla na svých právech nijak zkrácena.
13. Pokud žalobkyně dále v žalobě namítala vady dalších správních rozhodnutí (specifikovaných v závěru 1) žalobního bodu-str. 2 tohoto rozsudku), tyto jdou mimo rámec předmětu nyní posuzované věci, kterým je výhradně napadené rozhodnutí žalovaného, a proto se jimi soud nezabýval. Na základě uvedené argumentace neshledal krajský soud žalobní tvrzení dle 1) žalobního bodu důvodnými.
14. V další části žaloby žalobkyně poukázala na pochybení prvostupňového rozhodnutí spočívající v neuvedení právního předpisu u označeného § 147 odst. 1 písm. q) na str. 6 rozhodnutí. Krajský soud ve shodě s žalovaným uvádí, že se jedná o marginální opomenutí, bez jakéhokoli dopadu na zákonnost rozhodnutí. Z obsahu odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zcela zřejmé, že je odkazováno na ustanovení školského zákona, neboť za číselnou citací zákonného ustanovení dochází k jeho slovní citaci. V předmětném rozhodnutí jsou aplikovány pouze správní řád a školský zákon, přičemž § 147 odst. 1 písm. q) se nachází pouze ve školském zákoně. Pochybení ve smyslu opomenutí označení zákona tak nepředstavuje vadu, která by způsobovala nezákonnost či nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Ani tento žalobní bod nebyl shledán důvodným.
15. Ve 3) žalobním bodě žalobkyně brojí proti aplikaci příslušné části DZ MSK (podkapitola 2. 2. 4) a současně ji označuje za gramaticky nesmyslnou, nelogickou a v rozporu se zákonem.
16. Při posouzení této námitky krajský soud vycházel z nálezů Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 34/17, jímž byla posouzena a potvrzena ústavnost § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona a na něj navazujícího rozsudku NSS sp. zn. 10 As 320/2020, v němž NSS provedl podrobný výklad závěrů výše označeného nálezů Ústavního soudu ve vztahu k rozhodovací činnosti správních orgánů i ve vztahu k soudnímu přezkumu.
17. V nyní posuzované věci je třeba zdůraznit, že správní orgány obou stupňů vystavěly svá rozhodnutí na rozporu žádosti žalobkyně s DZ MSK, a to především z pohledu kapacitních důvodů. Kapacitní důvody však dle argumentace nálezů Ústavního soudu nemohou být jediným kritériem posuzování žádosti. Vždy je nutno zohlednit také zásady a cíle vzdělávání vymezené § 2 odst. 1 školského zákona (blíže body 39 a 40 rozsudku NSS sp. zn. 10 As 320/2020).
18. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že žalobkyně v podaném odvolání zcela konkrétními námitkami ve vztahu k oběma posuzovaným vzdělávacím oborům (odst. 3-5 odvolání) cílila na svou individuální situaci v kontextu potřeb dotčeného regionu. Ve smyslu odkazované judikatury pak bylo nezbytné, aby žalovaný posoudil odvolací námitky z pohledu cílů vzdělávání. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí tyto konkrétní odvolací

důvody zcela ignoroval, když pouze obecně konstatoval, že je-li žádost v rozporu s DZ Krajský úřad Moravskoslezského kraje, nezbyvá, než ji zamítnout a odvolací námitky tak nemohou obstát (str. 4 napadeného rozhodnutí). Toto stanovisko je však v přímém rozporu s odkazovanou judikaturou.

19. Krajský soud se rovněž neztotožňuje s názorem žalovaného, že odvolací námitky byly vypořádány implicitně právě odkazem na nesplnění podmínky recipročního snížení počtu studentů jiného oboru ve smyslu příslušného ustanovení DZ MSK. Krajský soud zastává názor, že žalovaný byl povinen se s konkrétními odvolacími námitkami (zejm. s argumentací žalobkyně v odst. 4 a 5 podaného odvolání) vypořádat nejen z pohledu DZ MSK a DZ ČR, ale také optikou § 2 odst. 1 školského zákona. Odkaz žalovaného na rozsudek NSS sp. zn. 6 As 153/2014 nemůže obstát, neboť postoj žalovaného nelze označit jako absenci detailní odpovědi na každou námitku, ale jako absenci jakéhokoli vypořádání zcela konkrétních odvolacích námitek, což je ovšem v rozporu také s ust. § 89 odst. 2 správního řádu.
20. Výše uvedenou argumentaci má krajský soud za vypořádané žalobní body 3) a 5), jež obsahově navazují, které shledal důvodnými a napadené rozhodnutí v tomto rozsahu nepřezkoumatelným.
21. Pro úplnost krajský soud doplňuje, že námitku brojící proti smyslu a splnitelnosti kritérií DZ MSK vymezených v podkapitole 2.2.4 tohoto dokumentu žalobkyně v podaném odvolání nevznesla, a proto nelze žalovanému vytýkat, že se jí v napadeném rozhodnutí nezabýval. S ohledem na výše zmiňovanou judikaturu (odst. 16 tohoto rozsudku) a na závěry učiněné krajským soudem výše (odst. 18 a 19 tohoto rozsudku) považuje soud za vhodné, aby tak žalovaný při novém posouzení věci rovněž učinil.
22. Žalobním bodem 4) žalobkyně brojila proti neodůvodněnému odchýlení se správního orgánu I. stupně i žalovaného od dříve vydaných kladných rozhodnutí v obdobných věcech, přestože se nezměnil DZ MSK, což je dle žalobkyně porušením zásady legitimního očekávání, neboť má být v obdobných věcech rozhodnuto obdobně. Žalovaný změnu rozhodování odůvodnil na str. 5 napadeného rozhodnutí tak, že v průběhu let došlo ke změně nikoliv DZ MSK, ale k navýšení nabídky možnosti vzdělávání u obou posuzovaných vzdělávacích oborů u škol všech zřizovatelů (včetně žalobkyně) v Moravskoslezském kraji, což dále v textu odůvodnění rozvedl konkrétními údaji. Krajský soud má za to, že změna rozhodování správních orgánů obou stupňů oproti dřívějším konkrétním kladným rozhodnutím o obdobných žádostech odkazovaných žalobkyní byla žalovaným odůvodněna relevantní úvahou, která je podpořena obsahem správního spisu. Skutečnost, že navýšení kapacity studijního oboru v kraji není vylučujícím kritériem podání žádosti také dle DZ MSK, nepovažuje krajský soud za podstatnou, když DZ MSK jako politicko-strategický dokument je vypracováván na období čtyř let (§ 9 odst. 4 školského zákona), a proto nemůže změny tohoto typu obsáhnout. Námitku neodůvodněného odchýlení se od správní praxe proto krajský soud důvodnou neshledal.
23. Na základě shora uvedené argumentace k žalobním bodům 3) a 5) krajský soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.) a pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.). Současně byla věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšné žalobkyni vzniklo právo na náhradu nákladů řízení sestávající ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a dále z nákladů právního zastoupení, a to za 3 úkony právní služby po 3 100 Kč, 3 x režijní paušál po 300 Kč (ust. § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 13 odst. 4 vyhl.č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění). Náklady právního zastoupení tedy představují částku 10 200 Kč, která byla v souladu s ust. § 57 odst. 2 s. ř. s. zvýšena o částku, kterou je zástupce žalobkyně povinen odvést podle zvláštního právního předpisu (DPH), tj. na 12 342 Kč. Celkové náklady žalobkyně v řízení tak představuje částka 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může si oprávněná podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 24. dubna 2024

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu